

מעשה בעופר איילים / ע. הלל

אבירם הרועה בא מן השדה והביא עופר בן-יומו. הקיפו אותו הילדים מכל צד והסתכלו בו בדממה. העופר היה מבוהל. "מצאתי אותו בוודי זיתים," הודיע אבירם. "הוא היה לבדו. מי יודע מה היה קורה איתו, אילו לא מצאתיו. התנים היו טורפים אותו. נכניס אותו לפינת החי, ונטפל בו."

לחשה נירה לרינה: "אבירם הוא האיש הטוב שבעולם."

5

הילדים הביאו חלב מן המטבח והכניסו את העופר לחצר המוקפת רשת. אחר-כך יצאו והסתכלו בו בעד הרשת. כיצד הוא לומד להלך. הוא היה כושל ונופל כל רגע. הילדים הסתכלו בו ואמרו זה לזה: "ודאי אבד לאימא שלו." אמרה נירה: "אנחנו נהיה אימא שלו בתורנות."

נשאר העופר בחצר הקטנה. הילדים אהבוהו וקראו לו "במבי", אך יותר מכולם אהבה אותו נירה. העופר היה נחמד מאוד. פרוותו רכה ועדינה, רגליו דקות, וזנבו שובב ומצחיק.

10

עברו ימים, ובמבי למד להלך ואף לקפץ מעט. הוא נעשה יפה-תואר, קל רגליים ושובב. לאחר כמה שבועות החל להתנהג באופן מוזר. היה מרחרח את גדר הרשת ומהלך אנה ואנה.

15

במבי גדל. בראשו החלו לבצבץ ולצמוח קרניים קטנות. הילוכו נעשה נאה, ועיניו נעשו עצובות יותר ויותר.

יום אחד הלכו הילדים לטייל בחורשה. וכשעברו על-יד חצרו של במבי, ניגשו להסתכל בו ולהאכילו מעט עשב רענן. במבי רץ הלוך ושוב לאורך הגדר. אמרה נירה: "ניקח את במבי לחורשה. נחזיק אותו בחבל כמו ששומר השדות מחזיק את הכלב שלו." הביאה נירה רצועה, קשרה אותה לצווארו של במבי ויצאה עמו החוצה.

20

במבי, שלא היה רגיל ברצועה, נבהל תחילה, אחר-כך החל מושך ורץ קדימה, כשכל הילדים רצים אחריו בשמחה ובצהלה.

החבורה הגיעה לוודי-זיתים, בכיוון להר האיילות. במבי הרגיש בפעם הראשונה את רגש החופש, רצה להתפרץ אל המרחב, אך הרצועה שבצווארו עצרה אותו.

25

לא עברה שעה קלה, והילדים עייפו מריצה. רק רמי ונירה המשיכו לרוץ. גם הם כבר חפצו לעמוד, אבל במבי לא חפץ. רמי החל לפגר, הוא החל את ריצתו וקרא: "נירה! תנסי לעצור אותו! תנסי בכוח!"

נירה לא שמעה. באוזניה שרקה הרוח, לבה היה פועם. היא פחדה ושמחה מאוד. היא חששה שלא תעצור כוח להחזיק בחבל, אך הדבר לא היה אכפת לה.

30

במבי מיהר לרוץ, אוזניו זקופות ונחיריו רוטטים. נירה הרגישה, שהחבל הולך ונשמט מידיה. הרוח שרקה באוזניה: "עוד מעט יברח במבי! עוד מעט יברח במבי!" חשבה נירה: "מה יאמרו הילדים?"

אך במקום להיות עצובה, הרגישה שלבה מתמלא שמחה גדולה. והיא רצה, רצה אל המרחבים! ונדמה היה לה, שלא במבי הוא הרץ לקראת החופש, אלא היא, נירה, יוצאת לחופש! והחבל נשמט.

35

במבי דהר כאילו היו לו כנפיים, הלאה הלאה, אל הר האיילות, הוא הר מולדתן של כל האיילות שבסביבותינו. נירה עמדה והביטה אחריו בעיניים משתוממות, גדולות ומאירות, והתחילה צוחקת. הילדים באו, הקיפוח, כעסו: "למה עזבת את במבי?"

40

אך נירה לא שמעה כלום. היא לא רצתה לשמוע. היא רצתה לבכות. לא ידוע אם בכי של שמחה או בכי של עצב.